

Спектакл звука

Маја Смиљанић Рагић

Претпоследње фестивалске вечери 52. Бемуса, на подијуму Коларчеве задужбине нашли су се чланови Симфонијског оркестра Радио-телевизије Србије, под управом маистра Бојана Суђића. У дану када су статистички подаци о броју оболелих досегли незамислив ниво, музичари су, са маскама на лицу, ограђени параванима од плексигласа, у знатно редукованом извођачком саставу, нескривеним свирачким ангажманом, додатно, ово вече учинили посебним.

Молитвени вапај Анете Илић (сопран) у премијерном извођењу композиције „Исцели, Исусе, ране моје” недавно, прерано преминуле композиторке Исидоре Жебељан, искрено је одјекнуо као болан тренутак неумитног сећања...

Потоњи део концерта у целости је посвећен великој годишњици Лудвига ван Бетовена, а симфоничарима се на

сцени прво придружила пијанисткиња Јасминка Станчул, у извођењу Трећег клавирског концерта у це-молу, оп. 37. Фасцинантна искуствена самоувереност очигледна је у сваком гесту ове пијанисткиње, чија биографија откри-

► **Бемус: Симфонијски оркестар Радио-телевизије Србије под управом маистра Бојана Суђића; Анета Илић, сопран; Јасминка Станчул, пијанисткиња, Коларчева задужбина**

ва, и према интернационалним стандардима, богату концертну активност. Запањујућа, прегнантна свирачка кондиција, суверено владање инструментом и невероватна непогрешивост намећу се као најснажнији утисак у

интерпретацији овог дела. Неуобичајени виртуозитет овог клавирског концерта примарна је идеја водиља у тумачењу Јасминке Станчул, која се отмено уједначеним тоном, гипко кретала кроз брижљиво осмишљене, готово испланиране музичке токове. Подржана деликатном пратњом оркестра, нарочито у средишњем ставу у коме су „обгрљени” клавирским разлагањима музицирали соло фагот и соло флаута, не препуштајући се могућој интроспекцији у мисаоном зову ове музике, Јасминка Станчул је приказала свирачко умеће које заслужено краси епитет врхунског.

Други део концерта посвећен је музици Бетовенове Симфоније бр.7, у А-дуру, оп.92. Ова чудесна музика истински је свирачки изазов и слушалачки доживљај током четири музичко-ритмички „необузdana” става, у правој апотеози игре (како је ово дело назвао Рихард Вагнер). Свирачки изазов ове вечери огледао се и у необичној оркестарској формацији;

Са претпоследњег концерта 52. Бемуса

музичари гудачког корпуса, навикли да седе у пару и већем броју, сада су распоређени на међусобно-безбедну удаљеност, добивши тако својеврстан солистички „осећај”, што је у великој мери допринело квалитету извођења. Свирачи дувачких инструмената, одвојени баријером, на овај начин суочени су са објективним проблемом у комуникацији и добијању реалне звучне слике. Опсежан уводни „со-стенуто” седме симфоније увео је у чаробну лирику Алегрета, у коме су

деликатним оркестарским звуком у истанчаном и слојевитом слушању симфоничари, утемељеним музичким изразом, избегли могућу замку патетичних излива бола у звуку посмртног марша. Узбудљиви Престо, компактан у виспиреним променама и ритмичким изазовима, трагао је за још покретљивијим и разигранијим изразом, док је финални Allegro con brio дословце остављајући без даха, ово концертно вече заокружио спектаклом звука.